

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 113/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosti [REDACTED] (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 9458/2014), [REDACTED] (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5733/2015), [REDACTED] (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5734/2015), [REDACTED] (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5735/2015), [REDACTED] (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5736/2015), [REDACTED] (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5737/2015), [REDACTED] (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5738/2015), a [REDACTED] (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5739/2015), zastúpených advokátom [REDACTED], vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 Sžso 32/2013 z 28. mája 2014 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 9458/2014), rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžso 56/2014 z 11. februára 2015 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5733/2015), rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžso 40/2014 zo 14. januára 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 336/2012 z 5. februára 2014 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5734/2015), rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžso 41/2014 zo 14. januára 2015 v spojení s rozsudkom

Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 338/2012 z 5. februára 2014 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5735/2015), rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžso 34/2014 zo 14. januára 2015 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5736/2015), rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžso 42/2014 z 11. februára 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 341/2012 z 12. februára 2014 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5737/2015), rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžso 39/2014 zo 14. januára 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 337/2012 z 5. februára 2014 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5738/2015) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžso 44/2014 z 11. februára 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 331/2012 z 15. januára 2014 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5739/2015) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť [REDAKOVANÉ] vedenú pod sp. zn. Rvp 9458/2014, sťažnosť [REDAKOVANÉ] vedenú pod sp. zn. Rvp 5733/2015, sťažnosť [REDAKOVANÉ], vedenú pod sp. zn. Rvp 5734/2015, sťažnosť [REDAKOVANÉ] vedenú pod sp. zn. Rvp 5735/2015, sťažnosť [REDAKOVANÉ] vedenú pod sp. zn. Rvp 5736/2015, sťažnosť [REDAKOVANÉ] vedenú pod sp. zn. Rvp 5737/2015, sťažnosť [REDAKOVANÉ] vedenú pod sp. zn. Rvp 5738/2015 a sťažnosť [REDAKOVANÉ] vedenú pod sp. zn. Rvp 5739/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 9458/2014.

2. Sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. augusta 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ 1“; sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 9458/2014) a 23. apríla 2015 boli doručené sťažnosti [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ 2“; sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5733/2015), [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ 3“; sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5734/2015), [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ 4“; sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5735/2015), [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ 5“; sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5736/2015), [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ 6“; sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5737/2015), [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ 7“; sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5738/2015) a [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ 8“; sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5739/2015; spolu ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom [REDACTED], ktorými namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie čl. 12 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9 Sžso 32/2013 z 28. mája 2014 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 9458/2014), rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžso 56/2014 z 11. februára 2015 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5733/2015), rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžso 40/2014 zo 14. januára 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 S 336/2012 z 5. februára 2014 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5734/2015), rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžso 41/2014 zo 14. januára 2015 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 S 338/2012 z 5. februára 2014 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5735/2015), rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžso 34/2014 zo 14. januára 2015 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5736/2015), rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžso 42/2014 z 11. februára 2015 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 S 341/2012 z 12. februára 2014 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5737/2015), rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžso 39/2014 zo 14. januára 2015 v spojení s rozsudkom

krajského súdu sp. zn. 2 S 337/2012 z 5. februára 2014 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5738/2015) a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžso 44/2014 z 11. februára 2015 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 S 331/2012 z 15. januára 2014 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 5739/2015; spolu ďalej len „napadnuté rozhodnutia“).

Zo sťažnosti a z príloh sťažovateľa 1 vyplýva, že Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) rozhodnutím č. 1435/2012-SZ z 30. mája 2012 zvýšilo sťažovateľovi 1 od 1. júla 2012 výsluhový dôchodok na sumu 343,15 € mesačne, čo právne odôvodnilo s poukazom na § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30. júna 2012. Následne finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. 4435/2012-SZ zo 4. júla 2012 znížilo sťažovateľovi 1 od 1. júla 2012 výsluhový dôchodok na sumu 332,99 € mesačne. Finančné riaditeľstvo v označenom rozhodnutí poukázalo na § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 30. júna 2012 (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z. z.“) a § 5 ods. 3 zákona č. 511/2011 Z. z. o štátnom rozpočte na rok 2012, z čoho podľa jeho názoru vyplynulo, že sťažovateľovi 1 nevzniklo právo na zvýšenie výsluhového dôchodku. Keďže podľa názoru finančného riaditeľstva rozhodnutie z 30. mája 2012 deklarovalo stav, ktorý vzhľadom na zmenu právnej úpravy bol s ňou v rozpore, postupom podľa § 105 ods. 7 zákona č. 328/2002 Z. z. znížilo sťažovateľovi 1 dávku výsluhového dôchodku.

O odvolaní sťažovateľa 1 proti rozhodnutiu finančného riaditeľstva zo 4. júla 2012 rozhodlo Ministerstvo financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo financií“ alebo „žalovaný“) rozhodnutím č. MF/019426/2012-23-7 z 20. augusta 2012 tak, že jeho odvolanie zamietlo a potvrdilo odvolaním napadnuté rozhodnutie finančného riaditeľstva.

Proti rozhodnutiu žalovaného podal sťažovateľ 1 žalobu krajskému súdu, ktorou žiadal preskúmať zákonnosť označeného rozhodnutia žalovaného, ktoré spolu s rozhodnutím finančného riaditeľstva žiadal zrušiť a vec vrátiť finančnému riaditeľstvu na ďalšie konanie. O jeho žalobe rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 6 S 43/2012-35

z 8. februára 2013 tak, že rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie finančného riaditeľstva zo 4. júla 2012 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Proti rozsudku krajského súdu z 8. februára 2013 podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 9 Sžo 32/2013 z 28. mája 2014 tak, že zmenil rozsudok krajského súdu z 8. februára 2013 a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Zo sťažnosti a z príloh sťažovateľa 2 vyplýva, že finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. 1602/2012-SZ z 30. mája 2012 zvýšilo sťažovateľovi 2 od 1. júla 2012 výsluhový dôchodok na sumu 728,98 € mesačne, čo právne odôvodnilo s poukazom na § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. v znení účinnom do 30. júna 2012. Následne finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. 4602/2012-SZ zo 4. júla 2012 znížilo sťažovateľovi 2 od 1. júla 2012 výsluhový dôchodok na sumu 707,40 € mesačne. Finančné riaditeľstvo v označenom rozhodnutí poukázalo na § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. a § 5 ods. 3 zákona č. 511/2011 Z. z. o štátnom rozpočte na rok 2012, z čoho podľa jeho názoru vyplynulo, že sťažovateľovi 2 nevzniklo právo na zvýšenie výsluhového dôchodku. Keďže podľa názoru finančného riaditeľstva rozhodnutie z 30. mája 2012 deklarovalo stav, ktorý vzhľadom na zmenu právnej úpravy bol s ňou v rozpore, postupom podľa § 105 ods. 7 zákona č. 328/2002 Z. z. znížilo sťažovateľovi 2 dávku výsluhového dôchodku.

O odvolaní sťažovateľa 2 proti rozhodnutiu finančného riaditeľstva zo 4. júla 2012 rozhodlo ministerstvo financií rozhodnutím č. MF/021467/2012-23-32 z 24. septembra 2012 tak, že jeho odvolanie zamietlo a potvrdilo odvolaním napadnuté rozhodnutie finančného riaditeľstva.

Proti rozhodnutiu žalovaného podal sťažovateľ 2 žalobu krajskému súdu, ktorou žiadal preskúmať zákonnosť označeného rozhodnutia žalovaného, ktoré spolu s rozhodnutím finančného riaditeľstva žiadal zrušiť a vec vrátiť finančnému riaditeľstvu na ďalšie konanie. O jeho žalobe rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 5 S 1493/2012-32 z 10. decembra 2013 v spojení s opravným uznesením č. k. 5 S 1493/2012-49 z 22. apríla

2014 tak, že rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie finančného riaditeľstva zo 4. júla 2012 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Proti rozsudku krajského súdu z 10. decembra 2013 podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 Sžso 56/2014 z 11. februára 2015 tak, že zmenil rozsudok krajského súdu z 10. decembra 2013 v spojení s opravným uznesením z 22. apríla 2014 a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Zo sťažnosti a z príloh sťažovateľa 3 vyplýva, že finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. 742/2012-SZ z 29. mája 2012 zvýšilo sťažovateľovi 3 od 1. júla 2012 výsluhový dôchodok na sumu 747,06 € mesačne, čo právne odôvodnilo s poukazom na § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. v znení účinnom do 30. júna 2012. Následne finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. 3742/2012-SZ zo 4. júla 2012 znížilo sťažovateľovi 3 od 1. júla 2012 výsluhový dôchodok na sumu 724,94 € mesačne. Finančné riaditeľstvo v označenom rozhodnutí poukázalo na § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. a § 5 ods. 3 zákona č. 511/2011 Z. z. o štátnom rozpočte na rok 2012, z čoho podľa jeho názoru vyplynulo, že sťažovateľovi 3 nevzniklo právo na zvýšenie výsluhového dôchodku. Keďže podľa názoru finančného riaditeľstva rozhodnutie z 29. mája 2012 deklarovalo stav, ktorý vzhľadom na zmenu právnej úpravy bol s ňou v rozpore, postupom podľa § 105 ods. 7 zákona č. 328/2002 Z. z. znížilo sťažovateľovi 3 dávku výsluhového dôchodku.

O odvolaní sťažovateľa 3 proti rozhodnutiu finančného riaditeľstva zo 4. júla 2012 rozhodlo ministerstvo financií rozhodnutím č. MF/020478/2012-23-38 z 27. augusta 2012 tak, že jeho odvolanie zamietlo a potvrdilo odvolaním napadnuté rozhodnutie finančného riaditeľstva.

Proti rozhodnutiu žalovaného podal sťažovateľ 3 žalobu krajskému súdu, ktorou žiadal preskúmať zákonnosť označeného rozhodnutia žalovaného, ktoré spolu s rozhodnutím finančného riaditeľstva žiadal zrušiť a vec vrátiť finančnému riaditeľstvu na ďalšie konanie. O žalobe sťažovateľa 3 rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 2 S 336/2012-33 z 5. februára 2014 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu z 5. februára 2014 podal sťažovateľ 3 odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 Sžso 40/2014 zo 14. januára 2015 tak, že potvrdil rozsudok krajského súdu z 5. februára 2014.

Zo sťažnosti a z príloh sťažovateľa 4 vyplýva, že finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. 1484/2012-SZ z 30. mája 2012 zvýšilo sťažovateľovi 4 od 1. júla 2012 výsluhový dôchodok na sumu 716,59 € mesačne, čo právne odôvodnilo s poukazom na § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. v znení účinnom do 30. júna 2012. Následne finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. 4484/2012-SZ zo 4. júla 2012 znížilo sťažovateľovi 4 od 1. júla 2012 výsluhový dôchodok na sumu 695,38 € mesačne. Finančné riaditeľstvo v označenom rozhodnutí poukázalo na § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. a § 5 ods. 3 zákona č. 511/2011 Z. z. o štátnom rozpočte na rok 2012, z čoho podľa jeho názoru vyplynulo, že sťažovateľovi 4 nevzniklo právo na zvýšenie výsluhového dôchodku. Keďže podľa názoru finančného riaditeľstva rozhodnutie z 30. mája 2012 deklarovalo stav, ktorý vzhľadom na zmenu právnej úpravy bol s ňou v rozpore, postupom podľa § 105 ods. 7 zákona č. 328/2002 Z. z. znížilo sťažovateľovi 4 dávku výsluhového dôchodku.

O odvolaní sťažovateľa 4 proti rozhodnutiu finančného riaditeľstva zo 4. júla 2012 rozhodlo ministerstvo financií rozhodnutím č. MF/019426/2012-23-2 z 20. augusta 2012 tak, že jeho odvolanie zamietlo a potvrdilo odvolaním napadnuté rozhodnutie finančného riaditeľstva.

Proti rozhodnutiu žalovaného podal sťažovateľ 4 žalobu krajskému súdu, ktorou žiadal preskúmať zákonnosť označeného rozhodnutia žalovaného, ktoré spolu s rozhodnutím finančného riaditeľstva žiadal zrušiť a vec vrátiť finančnému riaditeľstvu na ďalšie konanie. O žalobe sťažovateľa 4 rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 2 S 338/2012-33 z 5. februára 2014 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu z 5. februára 2014 podal sťažovateľ 4 odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 Sžso 41/2014 zo 14. januára 2015 tak, že potvrdil rozsudok krajského súdu z 5. februára 2014.

Zo sťažnosti a z príloh sťažovateľa 5 vyplýva, že finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. 913/2012-SZ z 29. mája 2012 zvýšilo sťažovateľovi 5 od 1. júla 2012 výsluhový dôchodok na sumu 805,74 € mesačne, čo právne odôvodnilo s poukazom na § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. v znení účinnom do 30. júna 2012. Následne finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. 3913/2012-SZ zo 4. júla 2012 znížilo sťažovateľovi 5 od 1. júla 2012 výsluhový dôchodok na sumu 781,89 € mesačne. Finančné riaditeľstvo v označenom rozhodnutí poukázalo na § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. a § 5 ods. 3 zákona č. 511/2011 Z. z. o štátnom rozpočte na rok 2012, z čoho podľa jeho názoru vyplynulo, že sťažovateľovi 5 nevzniklo právo na zvýšenie výsluhového dôchodku. Keďže podľa názoru finančného riaditeľstva rozhodnutie z 29. mája 2012 deklarovalo stav, ktorý vzhľadom na zmenu právnej úpravy bol s ňou v rozpore, postupom podľa § 105 ods. 7 zákona č. 328/2002 Z. z. znížilo sťažovateľovi 5 dávku výsluhového dôchodku.

O odvolaní sťažovateľa 5 proti rozhodnutiu finančného riaditeľstva zo 4. júla 2012 rozhodlo ministerstvo financií rozhodnutím č. MF/020475/2012-23-9 z 24. augusta 2012 tak, že jeho odvolanie zamietlo a potvrdilo odvolaním napadnuté rozhodnutie finančného riaditeľstva.

Proti rozhodnutiu žalovaného podal sťažovateľ 5 žalobu krajskému súdu, ktorou žiadal preskúmať zákonnosť označeného rozhodnutia žalovaného, ktoré spolu s rozhodnutím finančného riaditeľstva žiadal zrušiť a vec vrátiť finančnému riaditeľstvu na ďalšie konanie. O jeho žalobe rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 5 S 333/2012-32 z 10. decembra 2013 tak, že rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie finančného riaditeľstva zo 4. júla 2012 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Proti rozsudku krajského súdu z 10. decembra 2013 podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 Sžo 34/2014 zo 14. januára 2015 tak, že zmenil rozsudok krajského súdu z 10. decembra 2013 a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Zo sťažnosti a z príloh sťažovateľa 6 vyplýva, že finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. 1917/2012-SZ z 1. júna 2012 zvýšilo sťažovateľovi 6 od 1. júla 2012 výsluhový

dôchodok na sumu 465,15 € mesačne, čo právne odôvodnilo s poukazom na § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. v znení účinnom do 30. júna 2012. Následne finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. 4917/2012-SZ zo 4. júla 2012 znížilo sťažovateľovi 6 od 1. júla 2012 výsluhový dôchodok na sumu 451,38 € mesačne. Finančné riaditeľstvo v označenom rozhodnutí poukázalo na § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. a § 5 ods. 3 zákona č. 511/2011 Z. z. o štátnom rozpočte na rok 2012, z čoho podľa jeho názoru vyplynulo, že sťažovateľovi 6 nevzniklo právo na zvýšenie výsluhového dôchodku. Keďže podľa názoru finančného riaditeľstva rozhodnutie z 1. júna 2012 deklarovalo stav, ktorý vzhľadom na zmenu právnej úpravy bol s ňou v rozpore, postupom podľa § 105 ods. 7 zákona č. 328/2002 Z. z. znížilo sťažovateľovi 6 dávku výsluhového dôchodku.

O odvolaní sťažovateľa 6 proti rozhodnutiu finančného riaditeľstva zo 4. júla 2012 rozhodlo ministerstvo financií rozhodnutím č. MF/019426/2012-23-31 z 21. augusta 2012 tak, že jeho odvolanie zamietlo a potvrdilo odvolaním napadnuté rozhodnutie finančného riaditeľstva.

Proti rozhodnutiu žalovaného podal sťažovateľ 6 žalobu krajskému súdu, ktorou žiadal preskúmať zákonnosť označeného rozhodnutia žalovaného, ktoré spolu s rozhodnutím finančného riaditeľstva žiadal zrušiť a vec vrátiť finančnému riaditeľstvu na ďalšie konanie. O žalobe sťažovateľa 6 rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 2 S 341/2012-32 z 12. februára 2014 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu z 12. februára 2014 podal sťažovateľ 6 odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 Sžso 42/2014 z 11. februára 2015 tak, že potvrdil rozsudok krajského súdu z 12. februára 2014.

Zo sťažnosti a z príloh sťažovateľa 7 vyplýva, že finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. 1764/2012-SZ z 30. mája 2012 zvýšilo sťažovateľovi 7 od 1. júla 2012 výsluhový dôchodok na sumu 612,28 € mesačne, čo právne odôvodnilo s poukazom na § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. v znení účinnom do 30. júna 2012. Následne finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. 4674/2012-SZ zo 4. júla 2012 znížilo sťažovateľovi 7 od 1. júla 2012

výsluhový dôchodok na sumu 594,15 € mesačne. Finančné riaditeľstvo v označenom rozhodnutí poukázalo na § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. a § 5 ods. 3 zákona č. 511/2011 Z. z. o štátnom rozpočte na rok 2012, z čoho podľa jeho názoru vyplynulo, že sťažovateľovi 7 nevzniklo právo na zvýšenie výsluhového dôchodku. Keďže podľa názoru finančného riaditeľstva rozhodnutie z 30. mája 2012 deklarovalo stav, ktorý vzhľadom na zmenu právnej úpravy bol s ňou v rozpore, postupom podľa § 105 ods. 7 zákona č. 328/2002 Z. z. znížilo sťažovateľovi 7 dávku výsluhového dôchodku.

O odvolaní sťažovateľa 7 proti rozhodnutiu finančného riaditeľstva zo 4. júla 2012 rozhodlo ministerstvo financií rozhodnutím č. MF/020475/2012-23-40 z 24. augusta 2012 tak, že jeho odvolanie zamietlo a potvrdilo odvolaním napadnuté rozhodnutie finančného riaditeľstva.

Proti rozhodnutiu žalovaného podal sťažovateľ 7 žalobu krajskému súdu, ktorou žiadal preskúmať zákonnosť označeného rozhodnutia žalovaného, ktoré spolu s rozhodnutím finančného riaditeľstva žiadal zrušiť a vec vrátiť finančnému riaditeľstvu na ďalšie konanie. O žalobe sťažovateľa 7 rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 2 S 337/2012-33 z 5. februára 2014 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu z 5. februára 2014 podal sťažovateľ 7 odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 Sžo 39/2014 zo 14. januára 2015 tak, že potvrdil rozsudok krajského súdu z 5. februára 2014.

Zo sťažnosti a z príloh sťažovateľa 8 vyplýva, že finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. 1453/2012-SZ z 30. mája 2012 zvýšilo sťažovateľovi 8 od 1. júla 2012 výsluhový dôchodok na sumu 658,56 € mesačne, čo právne odôvodnilo s poukazom na § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. v znení účinnom do 30. júna 2012. Následne finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. 4453/2012-SZ zo 4. júla 2012 znížilo sťažovateľovi 8 od 1. júla 2012 výsluhový dôchodok na sumu 639,06 € mesačne. Finančné riaditeľstvo v označenom rozhodnutí poukázalo na § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. a § 5 ods. 3 zákona č. 511/2011 Z. z. o štátnom rozpočte na rok 2012, z čoho podľa jeho názoru vyplynulo, že

sťažovateľovi 8 nevzniklo právo na zvýšenie výsluhového dôchodku. Keďže podľa názoru finančného riaditeľstva rozhodnutie z 30. mája 2012 deklarovalo stav, ktorý vzhľadom na zmenu právnej úpravy bol s ňou v rozpore, postupom podľa § 105 ods. 7 zákona č. 328/2002 Z. z. znížilo sťažovateľovi 8 dávku výsluhového dôchodku.

O odvolaní sťažovateľa 8 proti rozhodnutiu finančného riaditeľstva zo 4. júla 2012 rozhodlo ministerstvo financií rozhodnutím č. MF/020477/2012-23-2 z 21. augusta 2012 tak, že jeho odvolanie zamietlo a potvrdilo odvolaním napadnuté rozhodnutie finančného riaditeľstva.

Proti rozhodnutiu žalovaného podal sťažovateľ 8 žalobu krajskému súdu, ktorou žiadal preskúmať zákonnosť označeného rozhodnutia žalovaného, ktoré spolu s rozhodnutím finančného riaditeľstva žiadal zrušiť a vec vrátiť finančnému riaditeľstvu na ďalšie konanie. O žalobe sťažovateľa 8 rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 2 S 331/2012-28 z 15. januára 2014 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu z 15. januára 2014 podal sťažovateľ 8 odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 Sžo 44/2014 zo 11. februára 2015 tak, že potvrdil rozsudok krajského súdu z 15. januára 2014.

Najvyšší súd v sťažovateľmi napadnutých rozhodnutiach konštatoval, že rozhodnutia finančného riaditeľstva, ktorými bolo vo veciach sťažovateľov rozhodnuté o zvýšení ich výsluhovej dávky, boli vydané v súlade s právnym predpisom v tom čase platným a účinným (zákon č. 328/2002 Z. z. v znení účinnom do 30. júna 2012), takže z tohto pohľadu išlo o rozhodnutia zákonné. Keďže k 30. júnu 2012 došlo k zmene relevantnej právnej úpravy, ktorá naviazala zvýšenie výsluhového dôchodku na zvýšenie funkčných plátov, tak sťažovateľom podľa názoru najvyššieho súdu nevzniklo právo na zvýšenie dávky výsluhového zabezpečenia, pretože tá vzniká až 1. júla príslušného kalendárneho roku, a to za splnenia podmienok ustanovených zákonom v znení účinnom k tomuto dňu. Vzhľadom na skutočnosť, že následné rozhodnutia finančného riaditeľstva, ktorými bolo rozhodnuté o znížení výsluhového dôchodku sťažovateľov, boli vydané na základe platného

a účinného právneho predpisu (nárok na valorizáciu môže podľa najvyššieho súdu vzniknúť najskôr 1. júla príslušného kalendárneho roka), nepovažoval tieto rozhodnutia finančného riaditeľstva za nezákonné a právnu úpravu účinnú od 30. júna 2012 za takú, dôsledkom ktorej by bola taká normatívna zmena spoločenských vzťahov regulovaných podľa starej právnej úpravy, ktorá by umožňovala jej pôsobenie s účinkami ex tunc.

Najvyšší súd nepovažoval za nezákonný ani spôsob, akým došlo zo strany finančného riaditeľstva k zníženiu dávok výsluhového zabezpečenia sťažovateľov postupom podľa § 105 ods. 7 a 10 zákona č. 328/2002 Z. z., pretože rozhodnutie o valorizácii dávky považoval za rozhodnutie o priznaní dávky vo vyššej miere, ako bola vyplácaná do určitého dňa.

Proti rozsudkom najvyššieho súdu podali sťažovatelia podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosti, ktorými najvyššiemu súdu vytykajú nedostatočné odôvodnenie napadnutých rozhodnutí, pričom v tejto súvislosti konkrétne uvádzajú, že najvyšší súd primeraným spôsobom nereagoval na ich námietky o:

- neprípustnom retroaktívnom pôsobení právnej úpravy účinnej od 30. júna 2012 a na jej základe vydanými rozhodnutiami finančného riaditeľstva, ktorými došlo k zníženiu ich dávok výsluhového zabezpečenia,

- nezákonnosti postupu finančného riaditeľstva podľa § 105 ods. 7 a 10 zákona č. 328/2002 Z. z., pričom túto právnu argumentáciu vedú v rovine polemiky s výkladom jednoduchého práva uskutočneným najvyšším súdom,

- nerovnosti posudzovania sťažovateľov ako poberateľov výsluhového dôchodku na základe toho, že im je výsluhový dôchodok *„vyplácaný v inom systéme... z osobitného účtu, ktorý je tvorený z odvodov colníkov... Tým, že vo všeobecnom systéme boli dôchodky zvalorizované a výsluhovým dôchodcom nie a to len preto, že ich dávky sú vyplácané v inom systéme, postavenie výsluhových dôchodcov sa stalo nerovným a to aj vtedy, ak ide o výsluhových dôchodcov, ktorí dosiahli dôchodkový vek alebo presiahli vekovú hranicu 55 rokov, čím bolo porušené aj právo... podľa čl. 39 Ústavy Slovenskej republiky.“*

Na základe už uvedeného sťažovateľa navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol o porušení nimi označených práv, zrušil namietané rozhodnutia najvyššieho súdu a priznal im právo na náhradu trov konania.

II.

II.1 K spojeniu sťažností sťažovateľov na spoločné konanie

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Podľa § 112 ods. 1 OSP súd môže v záujme hospodárnosti spojiť na spoločné konanie veci, ktorí sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Keďže zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spájaní návrhov na začatie konania na spoločné konanie, je v spojení s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde primerane aplikovateľný na prípadné spojenie návrhov na začatie konania pred ústavným súdom § 112 ods. 1 OSP.

Ústavný súd, vychádzajúc z identického skutkového a právneho stavu, po zistení, že sťažovateľa namietajú porušenie rovnakých základných práv a slobôd a že sú všetci zastúpení tým istým právnym zástupcom, pričom odôvodnenie ich sťažností je v zásade identické, aplikujúc § 112 ods. 1 OSP v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde, rozhodol o spojení sťažností na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 9458/2014 (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.2 K namietanému porušeniu sťažovateľmi označených práv

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

V súvislosti s preskúvaním namietaného porušenia označených práv sťažovateľov podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve je podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánu verejnej správy, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach (§ 247 ods. 1 OSP), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba vziať preto do úvahy, že správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

II.2.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkami najvyššieho súdu

Sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu. Podstata ich argumentácie spočíva v námietke arbitrárneho odôvodnenia napadnutých rozsudkov, ako aj popretia zákazu pravej retroaktivity v okolnostiach ich prípadu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými

a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd ďalej poukazuje na to, že miera interpretácie aplikovaných na vec vzťahujúcich sa ustanovení právnych predpisov vo väzbe na rozhodujúce skutočnosti prípadu je adekvátne a rešpektujúca predmetnú právnu úpravu. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v napadnutých rozsudkoch najvyššieho súdu nezistil. Nesúhlas sťažovateľov s obsahom napadnutých rozsudkov najvyššieho súdu nie je dôkazom o ich neústavnosti, a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

Podstatou odôvodnenia napadnutých rozsudkov najvyššieho súdu je interpretácia § 68 ods. 13 v spojení s § 105 ods. 7 zákona č. 328/2002 Z. z. a ich aplikácia na zistený skutkový stav. Všeobecné súdy sa z hľadiska merita veci museli vysporiadať s otázkou, či v súvislosti so zmenou právnej úpravy upravujúcej podmienky valorizácie vykonanou zákonom č. 185/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý nadobudol účinnosť 30. júna 2012, bolo možné už skôr priznané zvýšené dávky výsluhového zabezpečenia podľa § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. účinného do 29. júna 2012 znížiť.

Ustanovením § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. účinným od 30. júna 2012 táto nová právna úprava, uznávajúc práva nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu,

zaviedla do budúcnosti nový režim a mechanizmus (procedúru) ich uplatňovania a právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. To, čo sa novou právnou úpravou do budúcnosti zmenilo, boli podmienky valorizácie výsluhových dôchodkov. V čase, keď správny orgán priznával sťažovateľovi valorizáciu výsluhového dôchodku, robil tak na základe v tom čase platnej a účinnej právnej normy. Následne v čase, keď správny orgán rozhodol o znížení výsluhového dôchodku sťažovateľa, rozhodol na základe už v tom čase zmenenej, no platnej a účinnej právnej normy, ktorá neznamovala zánik práva sťažovateľa na valorizáciu výsluhového dôchodku, ale zmenila podmienky valorizácie.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľmi namietané rozsudky najvyššieho súdu obsahujú dostatok skutkových a najmä právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutých rozsudkov uviedol východiská, na základe ktorých postupoval pri strete dvoch časovo na seba nadväzujúcich právnych predpisov, a na základe toho posudzoval hmotnoprávne nároky uplatnené sťažovateľmi.

Najvyšší súd sa jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodovanie vo veciach sťažovateľov podstatné a právne významné, pričom výklad a aplikácia dotknutých ustanovení právnych predpisov bola vykonaná ústavne súladným spôsobom.

Ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou konštatuje, že do práva na spravodlivé súdne konanie nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivé súdne konanie je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú, a to za predpokladu, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli

prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

Ústavný súd považuje závery najvyššieho súdu za rešpektujúce princípy ústavnosti a aj použitú mieru interpretácie dotknutých právnych predpisov v napadnutých rozsudkoch za takú, ktorá zohľadňuje ich zmysel a účel. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo v okolnostiach prípadu ide o tzv. nepravú retroaktivitu, a nie pravú retroaktivitu, ako tvrdia sťažovatelia, preto právna argumentácia sťažovateľov založená na premise aplikácie právneho predpisu, ktorý mal spôsobiť pravú retroaktivitu, neobstojí.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom označených práv nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosti sťažovateľov, ktorými namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu považujúce ich za arbitrárne, v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že v teórii ústavného práva a premietnutej aj do judikatúry ústavného súdu sa uplatňuje tzv. prezumpcia ústavnosti právnych noriem, čo znamená, že na účinnú právnu normu sa orgán ju aplikujúci musí pozerat' ako na súladnú s ústavou dovtedy, kým ústavný súd predpísaným spôsobom nevysloví jej neústavnosť. Ústavnosť retroaktivity právnej normy má pritom právomoc skúmať len ústavný súd, a to v rámci konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy. V konaní o sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy senát ústavného súdu nie je oprávnený preskúmať súlad právnych predpisov s ústavou, pretože takýto prieskum je vyhradený plénu ústavného súdu v konaní podľa čl. 125 ods. 1 ústavy. Ústavný súd už viackrát zdôraznil, že účel konania o súlade právnych predpisov nemožno dosiahnuť v inom type konania (napr. III. ÚS 18/02, III. ÚS 244/04, IV. ÚS 54/08).

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že aj v prípade opodstatnenosti tvrdení sťažovateľov o aplikácii právneho predpisu, ktorý spôsobuje pravú retroaktivitu, by ústavný súd odmietol sťažnosti v tejto časti ako zjavne neopodstatnené, pretože najvyšší súd aplikoval platný a účinný právny predpis a neústavnosť takéhoto právneho predpisu z dôvodu tvrdených účinkov pravej retroaktivity nemožno preskúmať v konaní o individuálnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, ale len v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy.

II.2.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 39 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy rozsudkami najvyššieho súdu

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 39 ods. 1 ústavy občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa.

V súvislosti s namietaným porušením základných práv sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 39 ods. 1 ústavy v spojení s porušením čl. 12 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že všeobecné súdy, rešpektujúc ustavno-procesné princípy garantujúce základné práva účastníkov konania na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, podľa jeho názoru v konaní o ochranu týchto práv a v spojení s nimi posúdili aj namietané porušenie práv sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 39 ods. 1 ústavy. Ústavný súd dospel k záveru, že aj z hľadiska posúdenia týchto práv nebol postup všeobecných súdov ani svojvoľný a ani arbitrárny a ich rozhodnutia sú aj z pohľadu poskytnutej ochrany týchto práv ústavne udržateľné, a preto sťažnosti aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2016